

KLAGANDE

Ombud:

MOTPART
Skatteverket

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Förvaltningsrätten i Stockholms dom den 31 oktober 2011 i mål nr 34214-10, 34215-10, 34216-10, 3921-11 och 3923-11, se bilaga A

SAKEN

Inkomsttaxering 2005-2007 (eftertaxering 2005-2006) och 2009-2010 Skattetillägg (2005-2007)
Ersättning enligt lagen (1989:479) om ersättning för kostnader i ärenden och mål om skatt, m.m.

KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

1. Kammarrätten bifaller, med ändring av förvaltningsrättens dom och Skatteverkets beslut, överklagandet vad gäller avdrag för räntekostnader.
2. Kammarrätten undanröjer påförda skattetillägg.
3. Kammarrätten bifaller överklagandet delvis vad gäller ersättning för kostnader i förvaltningsrätten och beviljar ersättning med ytterligare 300 000 kr.
4. Kammarrätten beviljar ersättning för kostnader i kammarrätten med 200 000 kr.

5. Kammarrätten fastställer förvaltningsrättens sekretessförordnande.

6. Kammarrätten förordnar med stöd av 43 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) att sekretessen enligt 27 kap. 1 och 4 §§ samma lag ska bestå för de uppgifter om enskilds personliga och ekonomiska förhållanden som förebringats vid den muntliga förhandlingen och som inte tagits in i denna dom.

YRKANDEN M.M.

[REDACTED] fullföljer sin talan vad gäller avdrag för räntekostnader och skattetillägg, yrkar ersättning för kostnader i förvaltningsrätten med tidigare begärt belopp och yrkar ersättning för kostnader i kammarrätten med 3 240 500 kr inklusive mervärdesskatt. Bolaget hänvisar till vad som tidigare har anförts hos Skatteverket och i förvaltningsrätten samt i ansökan om anstånd hos Skatteverket och tillägger därutöver bl.a. följande.

Eftersom huvuddelen av [REDACTED]-lånet har investerats i [REDACTED] är det, såsom även Skatteverket och förvaltningsrätten har funnit, förhållandena i [REDACTED] som uteslutande bestämmer risken vid utlåning till bolaget. Bolaget har inga andra intäktskällor än avkastning från investeringen i [REDACTED]. När [REDACTED] förvärvade [REDACTED] år 2003 hade [REDACTED] gått med förlust ända sedan [REDACTED] byggdes och den ekonomiska situationen var synnerligen bekymmersam. De dåvarande ägarna ville dra sig ur investeringen för att undvika ytterligare förluster. Investeringen i [REDACTED] bedömdes i högsta grad som en högriskinvestering. Investeringsplanen byggde på en mängd osäkra antaganden som bidrog till att förstärka bilden av en riskfylld investering. Att det fanns betydande risker innebar inte att [REDACTED] inte attraherades av den potentiella avkastning som enligt fondens bedömningar skulle kunna erhållas genom investeringen om [REDACTED] skulle utvecklas väl. Som ett led i förvärvet behövde banklånen omfinansieras. Efter flera månader av diskussioner och förhandlingar med banker fick [REDACTED] ihop ett konsortium bestående av fem banker som delade på lånet. En av dessa var [REDACTED] som blev den s.k. "finansiella agenten" för banksyndikatet varför detta lån benämns [REDACTED] lånet". Till den ränta som var aktuell var de fem bankerna enbart villiga att ställa ut lån som ersatte de befintliga banklånen. Bolaget kunde med andra ord inte låna ytterligare kapital från bankerna till denna ränta och på så vis ersätta eller reducera lånebalansen på aktieägarlånet. Att risken varit mycket hög vinner stöd av svårigheterna att omfinansiera de tidigare banklånen och av att de tidigare ägarna ville dra sig ur investeringen. Den betydande risk som

bolaget tagit vid utlåning till [REDACTED] har enligt bolaget endast kunnat motiveras av en hög förväntad avkastning och förhoppningen att uppnå stora vinster om [REDACTED] skulle utvecklas väl. Det är enligt bolaget uppenbart att en oberoende långgivare skulle ha krävt goda säkerheter för att låna ut till en så låg ränta som Skatteverket godtagit. Eftersom bolaget inte har någon säkerhet för sitt lån till [REDACTED] är en betydligt högre ränta motiverad. Även i bolagets internprisdokumentation har [REDACTED]-lånet bedömts vara ett högrisklån utan säkerhet.

Bolaget har tidigare tagit fram fler än 200 exempel på lån som löper på över 35 år med fast ränta. Skatteverket och förvaltningsrätten har inte förklarat varför motsvarande tider inte skulle vara marknadsmässiga beträffande nu aktuella lån. Löptiden för lånet är kopplat till koncessionstiden.

Koncessionsdriftsformen innebär en noggrann reglering av verksamheten och en mängd krav. Avtalen med de externa finansiärerna [REDACTED] innebär att [REDACTED] underkastas krav i form av s.k. finansiella kovenanter som provas var sjätte månad. Detta innebär att t.ex. tillfälliga problem som leder till minskade intäkter snabbt kan få till följd att [REDACTED] bryter mot kovenanterna med följd att en verkställighetssituation inträder. Som en följd av koncessionsöverenskommelsen och avtalen med de externa finansiärerna har [REDACTED] och bolaget mycket begränsade möjligheter att bestämma och påverka inriktningen på [REDACTED]s verksamhet. Bolaget har inte kontrollen över beslut som på något beaktansvärt sätt kan påverka risken för bolaget eller andra långgivare.

Bolagets investering i [REDACTED] bör betraktas som mest efterställd. Även om räntebetalningar i vissa situationer kan ske tidigare på bolagets lån till [REDACTED] jämfört med lånet från Riksgäldskontoret (RGK-lånet), bör en sammantagen bedömning som även beaktar lånens ställning i verkställighetssituationer inte kunna föranleda någon annan bedömning.

Det är ostridigt att bolagets lån till [REDACTED] är efterställt [REDACTED]-lånet. Detta medför dels stora svårigheter att jämföra dessa lån, dels att räntan på lånet från bolaget måste vara betydligt högre än räntan på [REDACTED]-lånet.

Det förhållandet att [REDACTED]-lånet är strukturellt överordnat, åtnjuter skydd genom finansiella kovenanter samt i praktiken har panträtt i allt av värde i [REDACTED] gör att detta lån har en helt annan riskprofil än bolagets lån. En ytterligare skillnad som påverkar de båda lånens räntor är de olika löptiderna. Det går enligt bolaget inte att göra justeringar som med rimlig grad av säkerhet kan kompensera för dessa skillnader, annat än möjligen avseende löptiderna. Enligt OECD:s riktlinjer ska därför inte [REDACTED]-lånet användas för att fastställa en armlängdsmässig ränta på [REDACTED]-lånet.

Högsta förvaltningsdomstolen (HFD) har i RÅ 2010 ref. 67 (Diligentia-målet) bedömt prissättningen av ett lån (dvs. räntan) utifrån ett verkställighetsscenario. Frånvaron av externa intressenter innebar att långgivaren av det nya koncerninterna lånet såsom aktieägare kunde kontrollera att inga andra lån togs upp eller att panträtter ställdes ut till förmån för andra långgivare. Bolaget har mycket svårt att tro att HFD i Diligentia- domen menat något annat än att frågan om insyn och kontroll måste bedömas utifrån de faktiska omständigheterna i det enskilda fallet. Det går således inte att schablonmässigt sänka räntan på aktieägarlån med hänvisning till denna dom. Vidare torde inte HFD ha menat att insyn och kontroll kan innebära en "informell" säkerhet i samma tillgångar som är pantsatta till en långgivare med en verklig säkerhet. Diligentia- domen måste givetvis förstås mot bakgrund av omständigheterna i målet, som inte aktualiserade problematiken med flera intressenter. En annan sak är att HFD:s domslut i Diligentia-målet för bolaget framstår som rimligt utifrån omständigheterna i målet.

Skatteverket bestrider bifall till bolagets talan och yrkar att kammarrätten fastställer förvaltningsrättens dom. Skatteverket anför att förutsättningar för ersättning enligt verkets uppfattning inte är uppfyllda. Skatteverket anför utöver vad som tidigare framförts i målen, följande till stöd för sin talan.

Räntan på [REDACTED]-lånet är fast och löper under 35 år vilket medför att risken blir högre än vid ett lån med rörlig ränta och kortare löptid. Dessutom kapitaliseras del av räntan. Av vad bolaget har framfört i sitt överklagande framgår även att lånet från början var tänkt att löpa under betydligt kortare tid än 35 år. Vid den muntliga förhandlingen i förvaltningsrätten uppgav bolaget att lånet var tänkt att återbetalas under åren 2009-2014. Det är därför obegripligt varför det avtalats om en fast ränta under 35 år när lånet inte ens var tänkt att löpa under så lång tid. Låneavtalet verkar vara utformat för att en så hög ränta som möjligt ska kunna tas ut från [REDACTED]. Att det har avtalats om en hög fast ränta under mer än 35 år utan möjlighet till omförhandling visar att intressegemenskapen har varit styrande. Lånet kan dessutom återbetalas när som helst av [REDACTED] utan krav på räntekompensation. Återbetalning av delar av lånet har också skett.

Liknande låneavtal mellan oberoende parter har inte gått att hitta på den svenska marknaden. Skatteverket har inte tagit del av dokumentation, analyser eller de bedömningar som gjordes vid tiden när lånet togs upp och räntan bestämdes till 13 procent. Det är därför oklart på vilka grunder räntesatsen bestämdes vid tiden för låneavtalet. [REDACTED]:s lån från moderbolaget är inte utsatt för den risk som bolaget gör gällande. Kreditrisken på lånet ska bedömas i samband med förvärvet och lånets upptagande, då kända fakta om tillgångar, skulder, kassaflöden osv. finns för förvärvaren/långivaren. Den kreditbedömning som görs inför upptagandet av ett nytt lån utgår från ett going concern-perspektiv och beaktar även koncerntillhörigheten. I det sammanhanget har konkurs- eller verkställighetsperspektivet mindre betydelse.

Eftersom investerarna genom moderbolaget i Luxemburg känner till den ekonomiska situationen vid förvärvet/investeringen saknas anledning för moderbolaget att kräva någon säkerhet för lämnat lån eftersom det kontrollerar dotterbolaget. Mot bakgrund härav kan inte aktieägarlånet utan säkerhet jämföras med externa lån utan eller med begränsad säkerhet eftersom jämförbarhet inte föreligger. Investerarna finansierar hela

förvärvet genom moderbolaget i Luxemburg och efter förvärvet har moderbolaget kontroll över koncernen. Vid sådant förhållande kan kreditrisken för aktieägarlånet närmast jämföras med ett externt lån med säkerhet. En omständighet som minskar risken för ett moderbolag jämfört med externa långgivare är kontrollen över kassaflödena hos låntagaren, eftersom det är dessa kassaflöden som möjliggör räntebetalningar och amorteringar. Det medför en lägre kreditrisk för moderbolaget jämfört med en extern långgivare när omständigheterna annars är liknande. Genom ägandet tillförsäkras således långgivaren/moderbolaget en sådan insyn i och kontroll gentemot dotterbolaget som innebär att kreditrisken för moderbolaget kan minskas på ett sätt som inte vore möjligt för det fall lånet hade lämnats av en extern långgivare.

Den omständigheten att moderbolagets möjligheter till kontroll av verksamheten är underkastade begränsningar genom de externa långgivarnas avtal medför inte att det vid bedömningen av räntans marknadsmässighet går att bortse från att lånet är lämnat av moderbolaget. Den mest efterställda skulden i den svenska koncernen är [REDACTED]s skuld till svenska staten. Under åren 2004 och 2007, när svenska staten skrev ned sin fordran på [REDACTED] med 100 miljoner kr för respektive år, betalade [REDACTED] ränta på lånet från [REDACTED] och [REDACTED] betalade i sin tur även ränta på skulden till sitt moderbolag. [REDACTED] har under åren 2004-2009 erhållit räntebetalningar från [REDACTED], i sin tur betalat ränta på skulden till moderbolaget samt även amorterat av delar av skulden till moderbolaget. Under samma tid har ingen som helst betalning skett till staten. Vidare har [REDACTED] och [REDACTED] beslutat om utdelningar till sina moderbolag med mångmiljonbelopp åren 2008-2010.

Förvaltningsrätten har funnit att en marknadsmässig ränta på [REDACTED]-lånet uppgår till 8,5 procent och i konsekvens av detta uppgår en marknadsmässig dröjsmålsränta till 10,5 procent. Eftersom lånet är lämnat i svenska kronor ska jämförelse ske med räntor på lån på den svenska marknaden. Den ränta som [REDACTED] betalat till sitt moderbolag i Luxemburg har avvikit från vad som skulle ha avtalats mellan oberoende företag under jämförbara förhållanden.

██████ har genom att göra avdrag för överräntor och inte upplysa härom i sina deklARATIONER lämnat oriktig uppgift och det föreligger således grund för både eftertaxering och skattetillegg för taxeringsåren 2005-2007.

██████ ska enligt Skatteverkets bedömning inte vinna helt eller delvis bifall i de aktuella målen. Målen avser inte en fråga av betydelse för rättstillämpningen. Det föreligger inte heller synnerliga skäl för ersättning.

██████s överklagande, komplettering av överklagande, yttrande samt vad bolaget anfört under den muntliga förhandlingen i kammarrätten innehåller till stora delar upprepningar av vad som tidigare framförts i förvaltningsrätten och under handläggningen hos Skatteverket. För upprepningarna ska ersättning inte utgå. För det fall kammarrätten anser att ersättning för kostnader i målen ska utgå vitsordar dock Skatteverket ersättning med skäliga 50 000 kr.

Kammarrätten har den 28 september 2012 hållit muntlig förhandling i målen inom stängda dörrar. Vid förhandlingen har på begäran av ██████ vittnesförhör hållits med professor ██████ och advokat ██████

██████ har i vittnesförhör uppgivit bl.a. följande. Hans uppdrag har varit att göra en oberoende bedömning av vilken rimlig räntesats som ██████-lånet ska ha. Eftersom ██████ inte har andra inkomstkällor än de investeringar som gjorts i ██████ så innebär det att risken i ██████-lånet är identisk med risken i ██████s investeringar i ██████. Han har i sitt uppdrag använt sig av CAPM (Capital Asset Pricing Model) och WACC-metoden (Weighted Average Cost of Capital). Sitt andra utlåtande bygger han på arbeten inom ekonomisk och rättsvetenskaplig litteratur som handlar om kontrollaspekter och intressekonflikter och hur kontrollaspekter kan påverka räntor.

En central fråga är om risken i ett koncerninternt lån är lägre än risken i ett motsvarande externt lån. Aktieägarna kan i vissa situationer ha incitament att fatta beslut som missgynnar långivarna. Aktieägarna kan utöva sin

kontroll och välja mer riskfyllda investeringar eller mer riskfylld verksamhetsinriktning i den mån man har möjlighet att göra så. Benägenheten att öka risktagandet ökar med andelen som är finansierad med externt kapital. Det betyder att det är möjligt att risken är större om företaget har ett externt lån jämfört med ett motsvarande koncerninternt lån. Alla parter känner till den här typen av incitament och det finns ett borgenärsskydd i aktiebolagslagen (2005:551) ABL. Genom låneavtalen försöker man reglera den här typen av incitament. I den mån borgenärsskyddet i ABL och kreditavtalen inte hindrar aktieägarna att fatta beslut som missgynnar externa långivare så kan räntesatsen på ett externt lån vara högre än räntesatsen på ett koncerninternt lån. Den här bedömningen måste göras från fall till fall. I [REDACTED]s fall har [REDACTED] inte haft någon möjlighet att förändra verksamhetsinriktning eller investeringar och att förändra investeringsriskprofilen.

Ett externt lån med motsvarande villkor skulle under existerande avtalskonstruktion ha en ränta i intervallet 14,2 –18,8 procent med en mittpunkt om 16,4 procent enligt CAPM-metoden. Hade man inte avtalskonstruktionerna som nu är på plats så skulle det externa lånet betinga en ränta om 16,4 procent plus en kontrollriskpremie. A-Train har dock tvingats avtala bort den kontroll som kan leda till att externa långivare missgynnas. Räntan på motsvarande externt [REDACTED]-lån är därför precis den han beräknade i sitt utlåtande från år 2009.

[REDACTED] har i vittnesförhör uppgivit bl.a. följande. Han kom i kontakt med [REDACTED] år 1994 och har sedan dess från tid till annan haft kontakt med projektet. Avtalskonstruktionen är väldigt komplex. Staten hade egentligen inget intresse av att tillhandahålla finansiering men var helt enkelt tvungen då projektet utan det statliga villkorslånet inte skulle vara genomförbart. Statens utlåning fick därför en speciell karaktär. Staten har genom konstruktionen en säkerhet i själva anläggningen eftersom det är staten som de facto är ägare till den. I det här fallet fanns inga eller i vart fall väldigt begränsade reala tillgångar. Bankerna har således begränsat med reala säkerheter. I stället har bankerna kontraktuellt försökt att reglera sina

rättigheter och syftet med de avtalen är att minimera de risker som bankerna ser i projektet. Avtalen med [REDACTED] innehåller garantier, åtaganden och omständigheter som gör att bankerna har rätt att säga upp avtalet. Man får bl.a. inte besluta om utdelningar och betala på aktieägarlån utan att uppfylla vissa finansiella nyckeltal. De finansiella åtagandena finns för att banken ska kunna agera i ett tidigt läge så att banken kan gå in och ta över utan att allt har förfallit. [REDACTED] är ett koncessionsbolag som har fått en rättighet. I och med att [REDACTED] har fått rättigheten har [REDACTED] tvingats till stora inskränkningar i vad som kan göras och vad som får göras i förhållande till finansiärer likväl som gentemot staten. Avtalen har i allt väsentligt sett likadana ut hela tiden. Styrelsen och ägarna har en begränsad möjlighet att utöva kontroll.

SKÄLEN FÖR KAMMARRÄTTENS AVGÖRANDE

I 14 kap. 19 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL, anges såvitt nu är av intresse följande. Om resultatet av en näringsverksamhet blir lägre till följd av att villkor avtalats som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare, ska resultatet beräknas till det belopp som det skulle ha uppgått till om sådana villkor inte funnits.

I målen är fråga om Skatteverket förmått visa att den ränta som [REDACTED] betalat till sitt moderbolag [REDACTED] avviker från vad som skulle ha avtalats mellan oberoende parter med följd att resultatet av näringsverksamhet blivit lägre än som annars skulle ha varit fallet. [REDACTED] har ursprungligen lånat 450 MSEK från sitt moderbolag. Av detta lån har [REDACTED] vidareutlånat 370 MSEK till [REDACTED] på oförändrade villkor.

Skatteverket har som stöd för sin uppfattning att den tillämpade räntenivån inte kan anses armlängdsmässig anført i huvudsak följande. Det är fråga om ett koncerninternt lån vilket till följd av långgivarens insyns- och kontrollmöjligheter avseende låntagaren är att jämställa med lån med säkerhet. Skatteverket har i i denna del hänvisat till HFD:s avgörande

RÅ 2010 ref. 67, den s.k. Diligentiadomen. Det aktuella lånet löper under 35 år med en fast ränta om 13 procent, utan bestämmelser om omförhandling. ■■■■■-lånet är efterställt det aktuella lånet. Som en utgångspunkt för en godtagbar räntenivå har Skatteverket använt den ränta som gäller för ■■■■■ lånet med ett tillägg om 1 procent, dvs. totalt 7,5 procent. Som dröjsmålsränta har Skatteverket godtagit en 2 procent högre räntesats eller 9,5 procent. Förvaltningsrätten har i den överklagade domen godtagit räntenivåer som överstiger de som nu sagts med 1 procent.

■■■■■s huvudsakliga invändningar är följande. Det koncerninterna lånet är inte att jämföra med ett lån med säkerhet. Eftersom ■■■■■-lånet är det mest seniora lånet och då ■■■■■ har förbehållit sig panträtt i alla ■■■■■s tillgångar har ■■■■■ lånet en helt annan ställning än det nu aktuella lånet. Även lånet från staten, Riksgäldskontoret, är överordnat det koncerninterna lånet. Riksgäldskontoret har långtgående befogenheter, exempelvis måste Riksgäldskontoret godkänna amorteringar till moderbolaget liksom utdelningar till moderbolaget. Vidare kan inte ■■■■■ ändra inriktning på sin verksamhet, uppta nya lån, pantsätta egendom eller dylikt utan godkännande från Riksgäldskontoret. Den insyn och kontroll som normalt tillkommer ett moderbolag är således kraftigt inskränkt i förevarande fall. – Diligentiadomen ger inte stöd för att ett koncerninternt lån alltid ger sådan insyn och kontroll att detta påverkar räntenivån i sänkande riktning och i de aktuella målen finns inte sådan insyn och kontroll som kan påverka räntenivån.

Kammarrätten gör följande bedömning.

I fråga om ■■■■■ utgörs de enda tillgångarna av innehav i två dotterbolag, varav ■■■■■ är det ena. Genom det andra dotterbolaget leasas de tåg som används i verksamheten på ■■■■■. Förhållandena i ■■■■■ är avgörande för bedömningen av frågeställningen i målen. ■■■■■s externa långgivare har långtgående insyn och kontroll samt

befogenheter som vanligtvis inte tillkommer en långgivare. Av handlingarna i målen framgår att långgivarna har förhandlat sig till ett antal långtgående kontrollfunktioner som begränsar [REDACTED]s och således även bolagets egen beslutanderätt över bl.a. verksamhet och förpliktelser. Vidare framgår att [REDACTED]s materiella tillgångar är begränsade och att bolagets tillgångar huvudsakligen är av immateriellt slag. Härtill kommer att den i [REDACTED] bedrivna verksamheten genom koncessionsbestämmelserna är strikt reglerad, vilket framgått av bl.a. [REDACTED]s vittnesmål.

Det av Skatteverket och förvaltningsrätten åberopade rättsfallet, RÅ 2010 ref. 67, avsåg förhållanden som markant avviker från omständigheterna i nu aktuella mål. Således fanns i rättsfallet ingen extern belåning överhuvudtaget. Den tidigare externa belåningen mot säkerhet hade bytts mot intern belåning utan säkerhet, men där alla tillgångar fanns kvar i det låntagande bolaget. Moderbolaget hade i avsaknad av extern belåning en omfattande kontroll över dotterbolaget och moderbolaget kunde styra över ytterligare belåning och pantsättning. I de nu aktuella målen har [REDACTED] och Riksgäldskontoret förbehållit sig långtgående kontrollfunktioner över den bedrivna verksamheten. Härtill kommer att koncessionsbestämmelserna inneburit ytterligare begränsningar av låntagarens handlingsfrihet. På grund av det som nu anförts finner kammarrätten att det förhållandet att lånet lämnats internt inom koncernen inte ska anses innebära att lånet är att jämställa med ett lån som lämnats mot säkerhet. Vad som uttalats i det åberopade rättsfallet får därför anses ha ett begränsat värde för den bedömning som ska göras i förevarande mål.

När det gäller villkoren för [REDACTED]lånet vilket Skatteverket använt som jämförelsematerial kan konstateras att detta lämnats mot säkerhet och med villkor i övrigt som medfört att långgivarna haft en långt bättre ställning än både staten och [REDACTED]. Oavsett om det är staten eller bolaget som näst efter [REDACTED] haft den bästa ställningen av långgivarna får villkoren för [REDACTED]lånet anses i väsentlig mån skilja sig från villkoren

för bolagets lån. Kammarrätten finner mot bakgrund av det anförda att [REDACTED]-lånet inte kan tjäna som en utgångspunkt vid bedömningen av vilken ränta som kan anses armlängdsmässig.

Ledning får i stället hämtas från vad som framkommit om förutsättningarna vid upptagandet av det aktuella lånet. Bolaget har i denna del uppgett bl.a följande. Vid tidpunkten för bolagets förvärv av [REDACTED] gick verksamheten i det bolaget dåligt och de dåvarande ägarna önskade dra sig ur verksamheten beträffande såväl ägande som utlåning till [REDACTED]. Det var svårt att skaffa nya lån och redan anskaffandet av [REDACTED]-lånet var förenat med stora svårigheter. Statens utlåning var betingad av önskan att ha en fungerande trafik på [REDACTED]. Förvärvet av [REDACTED] bedömdes som ett högriskprojekt om än med goda vinstmöjligheter om verksamheten utvecklades väl. Bolaget har i målen åberopat en omfattande utredning gjord av [REDACTED]. Denne har med stöd av i utredningen redovisade beräkningsmodeller kommit fram till att den tillämpade räntenivå om 13 procent som använts är på armlängds nivå och att den därvid också ligger i underkant. Kammarrätten finner mot bakgrund av vad som förekommit i målen, främst det som framgår av [REDACTED]s utredning, att det inte kan anses visat att den avtalade räntesatsen på [REDACTED]s lån från moderbolaget avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare. Skäl att vägra [REDACTED]avdrag för räntekostnader hänförliga till detta lån saknas således.

Skatteverket anser att någon dröjsmålsränta inte ska utgå för vissa perioder då [REDACTED] betalat för hög ränta för tidigare perioder och därför inte varit i dröjsmål. Eftersom kammarrätten funnit att Skatteverket inte visat att räntan inte är på armlängds avstånd har [REDACTED] inte betalat för hög ränta för tidigare perioder. Något annat skäl för att inte medge avdrag för dröjsmålsränta har inte framkommit. Avdrag ska således medges med yrkade belopp.

Till följd av det som ovan anförts ska påförda skattetillägg undanröjas.

■■■■ har vunnit helt bifall till sin talan. Skäl att tillerkänna ■■■■ ersättning för kostnader föreligger således både i förvaltningsrätten och i kammarrätten. Förvaltningsrätten tillerkände ■■■■ ersättning med skäliga 100 000 kr, eftersom bolaget vann delvis bifall i förvaltningsrätten. Kammarrätten finner att ■■■■ med hänsyn till utgången i kammarrätten ska tillerkännas ytterligare ersättning för kostnader i förvaltningsrätten med 300 000 kr. Vad gäller kostnaderna i kammarrätten har processen i stora delar varit en upprepning av vad som tidigare anförts. Med beaktande härav finner kammarrätten att ■■■■ ska tillerkännas ersättning för kostnader i kammarrätten med skäliga 200 000 kr.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B (formulär 3).

■■■■
kammarrättsråd
ordförande

■■■■
kammarrättsråd
referent

■■■■
kammarrättsråd

■■■■
föredragande